

§ 121 Döden

DAN SARKAR:

Döden – ja, jag är emot den. Jag kommer strax till mitt yrkande. För några veckor sedan var jag i Cambridge och träffade en anglikansk biskop från Australien som heter Tim Harris. Vi samtalade om hur det var när han kom ut som präst och hur statistiken såg ut. Han berättade att då hade siffrorna börjat dala när det gällde gudstjänster, förrättningar osv. men, sade man till honom, begravningar kommer du att få hålla på med, för de kommer inte att vika. Så tittade han på mig och sade: Men nu sker det. De har insett att om folk inte kommer till kyrkan överhuvudtaget, inte någon gång i livet, så kommer de inte heller när de dör.

Det är bakgrunden till varför jag vill lyfta den här frågan, att vi ska jobba med just döden, för än så länge har vi en oerhört bred förankring och ett stort förtroende hos svenska folket i att hantera livets slut, begravning och frågorna om döden. Vi har någonting att säga, och jag skulle vilja att vi säger det innan folk har slutat att lyssna på kyrkan överhuvudtaget, som någon som har något relevant att säga när det gäller döden.

Vi kan tala om en kroppslig uppståndelse, om att kyrkogårdarna en gång ska tömmas. Vi kan tala om att döden är besegrad, att det kommer att bli ett återseende, en nyskapelse av världen. Vi kan tala om en glädje och en evig salighet och vi kan tala om ett evighetsallvar och ett val som måste göras. Vi kan tala om det här på ett sätt som folk lyssnar på, än så länge. Utskottet lyfter i sitt betänkande fram statistik som talar för att begravningarna ligger ungefär 42 år efter de andra förrättningarna i statistikens dippande. Än så länge har vi tid, låt oss ta vara på den möjligheten.

Jag kommer inte att yrka bifall, därför att egentligen har kyrkomötet redan med anledning av motion 2013:86 punkt 4 att uppdra till kyrkostyrelsen att ta fram förutsättningar för en nationell kraftsamling kring frågorna om begravning och mötet med människor i sorg med utgångspunkt i biskopsbrevet om begravning i likhet med den tidigare nationella kraftsamlingen för Barn och unga redan skickat med till kyrkostyrelsen att arbeta med det här. Jag hoppas att det inte bara blir sorg och begravning utan också döden och evangeliet kring det som kommer att behandlas av kyrkostyrelsen.

Jag kommer att bevaka frågan, och är det så att man inte behandlar det, återkommer jag. Se det inte som ett löfte utan som ett hot.

SONJA GRUNSELIUS:

Herr ordförande och övriga vänner i kyrkomötet! Jag talar för utskottets betänkande 2013:5 om Döden. Motionären tar upp ett viktigt ämne men att uppdra till kyrkostyrelsen att inleda ett arbete om döden är inte rätt väg att gå. Det samtalet finns redan i församlingen och har sin naturliga och självklara plattform just där. Det finns aktuella skrivningar som har behandlat ämnet om döden. Jag tänker på biskopsbrevet 2006, och vi har *Dela tro – dela liv* och nu kyrkohandboksförslaget i Svenska kyrkan där även kyrkliga handlingar ingår och där begravningsgudstjänst bl.a. bearbetas. Döden – samtalet, bearbetningen och förhållningssättet sker där jag befinner mig, där jag bor och i min församling. Då är det nuet med sin frågeställning som gäller, inte arbetsmaterial eller samtalsmaterial.

Bifall till utskottets betänkande.

Beslut i ärendet återfinns i kyrkomötets protokoll, § 157.